

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/55/2021
Identifikačné číslo spisu:	4620010215
Dátum vydania rozhodnutia:	06.12.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:4620010215.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Jany Kostolánskej v trestnej veci obvineného R. Z. pre zločin ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 155 ods. 1 Trestného zákona a iné, na verejnom zasadnutí konanom 6. decembra 2022 v Bratislave, o dovolaniach generálneho prokurátora Slovenskej republiky a obvineného R. Z. proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 18. februára 2021, sp. zn. 4To/85/2020, takto

rozhodol:

I. Podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 18. februára 2021, sp. zn. 4To/85/2020, bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku
p o r u š e n ý z á k o n

v ustanovení § 38 ods. 7 Trestného zákona v prospech obvineného R. Z..

II. Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku rozsudok Krajského súdu v Nitre z 18. februára 2021, sp. zn. 4To/85/2020, s a z r u š u j e .

III. Zrušujú sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

IV. Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku Krajskému súdu v Nitre sa prikazuje, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

V. Podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku obvinený R. Z., nar. XX. B. XXXX v R., trvale bytom K., F. č. XXX/XX, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Bratislava, sa z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku berie do väzby.

VI. Lehota väzby u obvineného začína plynúť okamihom vyhlásenia tohto rozsudku, t. j. 6. decembra 2022 o 11.00 hod. a bude sa vykonávať v Ústave na výkon väzby Nitra.

VII. Podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku väzba obvineného R. Z. s a dohľadom probačného a mediačného úradníka n e n a h r á d z a .

VIII. Podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie obvineného R. Z. sa zamietá.

Odôvodnenie

I.

Konanie predchádzajúce dovolaniu

Rozsudkom Okresného súdu Topoľčany (ďalej len „prvostupňový súd“ alebo „okresný súd“) z 23. septembra 2020, sp. zn. 2T/41/2020, bol obvinený R. Z. uznaný za vinného v bode 1) rozsudku z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f) Trestného zákona účinného do 31. júla 2019, v bode 2) rozsudku z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. e), ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona a v bode 3) rozsudku z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

1) v presne nezistený deň v mesiaci máj 2019 z prenajatého bytu na druhom poschodí na adrese R., K. č. XXXX/XX odcudzil 1 ks LED televízor značky Samsung UE40J5100, výrobné číslo: XBWUXHIHAXXXXXX v hodnote 222,20 eur, ktorý následne predal na autobusovej stanici v R. neznámej osobe, čím poškodenému A. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom R., M. A. XXXX/XX spôsobil škodu vo výške 222,20 eur, pričom bol za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutý, a to dňa 8. februára 2019 za priestupok proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona SNR č. 372/90 Zb. o priestupkoch udelením blokovej pokuty nezaplatenej na mieste vo výške 30,- eur, číslo pokutového bloku 14079219,

2) dňa 26. júla 2019 v čase asi o 21.20 hod. v R. na Ul. Z. C. pred hlavným vchodom do HM Tesco si pred poškodeným N. N., nar. XX. X. XXXX, trvale bytom R., v jeho blízkosti stiahol nohavice a povedal mu, aby si kľakol a vyfajčil ho, inak ho udrie, následne sa poškodený vzdialil a páchatel' opakovane k nemu pristúpil a začal odpočítavať od 10 do 0 s tým, že keď ho nevyfajčí, tak ho buď udrie, alebo mu hodí bicykel do vody, ak nevypadne, čím u poškodeného N. N. vyvolal strach a pohoršenie,

3) obžalovaný v čase od 15.50 hod. do 15.55 hod. dňa 4. marca 2020 v R. na Ul. Z. C. XXXX/W. v priestoroch nachádzajúcich sa pred prístreškom na smetné nádoby nakladacej rampy HM TESCO, po vzájomnej hádke fyzicky napadol poškodeného S. E. tým spôsobom, že sa rozbehol za poškodeným, sotil ho a udrľ päťou pravej ruky do oblasti hlavy, chytil ho za ošatenie, pričom ako bol poškodený v predklone, tak ho opakovane kolenom pravej nohy kopol do oblasti hlavy, hrudníka a rôznych častí tela a taktiež ho opakovane kopol do hornej časti tela, po čom poškodený spadol na zem, kde ho opakovane obžalovaný kopal do hlavy, hrudníka a rôznych častí tela, čím spôsobil poškodenému S. E., nar. XX. M. XXXX, trvale bytom K., F. XXX/XX, pomliaždenie mäkkých tkanív hlavy v oblasti čela s odreninami kože a pomliaždenie mäkkých tkanív hornej pery úst s drobnou tržne - zmliaždenou rankou s dobou liečenia do 7 dní.

Za to mu okresný súd podľa § 364 ods. 2 Trestného zákona, za zistenia prirážajúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, postupom podľa § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona obvineného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona prvostupňový súd obvinenému uložil aj ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku prvostupňový súd odkázal poškodeného A. D., nar. XX. Z. XXXX v R., bytom R., M. A. XXXX/XX, s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Krajský súd v Nitre (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom z 18. februára 2021, sp. zn. 4To/85/2020, na podklade odvolania prokurátora Okresnej prokuratúry Topoľčany podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d), ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o vine v bode 3) a vo výroku o treste a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obvineného R. Z. uznal za vinného z pokusu zločinu ublíženia na zdraví podľa § 14 ods. 1 k § 155 ods. 1 Trestného zákona a z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

v čase od 15:50 hod. do 15.55 hod. dňa 4. marca 2020 v R. na Ul. Z. C. XXXX/W. v priestoroch nachádzajúcich sa pred prístreškom na smetné nádoby nakladacej rampy HM TESCO, po vzájomnej hádke fyzicky napadol poškodeného S. E. tým spôsobom, že sa rozbehol za poškodeným, sotil ho a udel päťou pravej ruky do oblasti hlavy, chytil ho za ošatenie, pričom ako bol poškodený v predklone, tak ho opakovane kolenom pravej nohy kopol do oblasti hlavy, hrudníka a rôznych častí tela a taktiež ho opakovane kopol do hornej časti tela, po čom poškodený spadol na zem, kde ho opakovane obžalovaný kopal do hlavy, hrudníka a rôznych častí tela, čím spôsobil poškodenému S. E., nar. XX. M. XXXX, trvale bytom K., F. XXX/XX, pomliaždenie mäkkých tkanív hlavy v oblasti čela s odreninami kože a pomliaždenie mäkkých tkanív hornej pery úst s drobnou tržne - zmliazdenou rankou s dobou liečenia do 7 dní.

Za uvedené, ako aj za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f) Trestného zákona účinného do 31. júla 2019 a za prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. e), ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona, zo spáchania ktorých bol obvinený uznaný za vinného rozsudkom Okresného súdu Topoľčany z 23. septembra 2020, sp. zn. 2T/41/2020 v bodoch 1) a 2), mu krajský súd podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona, po nezistení poľahčujúcich okolností uvedených v § 36 Trestného zákona a zistení priťažujúcich okolností uvedených v § 37 písm. m) Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2, ods. 7 Trestného zákona a § 41 ods. 2 Trestného zákona, uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 6 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

II.

D o v o l a n i a a vyjadrenia k nim

Proti vyššie uvedenému rozsudku krajského súdu podal dovolanie obvinený R. Z. najskôr vlastným písomným podaním z 11. mája 2021, následne aj prostredníctvom obhajcu JUDr. Mareka Šabíka písomným podaním zo 16. júna 2021, s uvedením dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Následne, písomným podaním z 23. augusta 2021 podal v predmetnej veci dovolanie aj generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) s uvedením dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. h), písm. i) Trestného poriadku.

Obvinený R. Z. podané dovolanie odôvodnil nesprávnym právnym posúdením skutku pod bodom 3) ako pokusu zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona, pretože v jeho konaní absentoval úmysel spôsobiť poškodenému ťažkú ujmu na zdraví a navyše úmysel spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví nebol zo strany obžaloby preukázaný. Skutok pod bodom 3) mal byť podľa obvineného právne kvalifikovaný ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona z dôvodu absencie úmyslu smerujúceho k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví, čo vyplýva z výpovede poškodeného E., že s obvineným prišli v deň skutku k Tesco, pričom mali obaja vypité. Následne sa začali oblievať pivom, ani nevedel prečo, a potom si už pamätal len začiatok bitky a neskôr, keď sa prebral, príjazd polície. Poškodený súčasne uviedol, že políciu nevolal a ani to nechcel takto riešiť a nemal záujem na tom, aby bol obvinený trestne stíhaný. Lekár mu potvrdil, že nemá vážne zranenia a ešte v ten istý deň z nemocnice odišiel, pričom nemal žiadne následky. Ani poškodený teda nekonštatoval úmysel obvineného spôsobiť mu konaním ťažkú ujmu na zdraví.

Z výpovede obvineného vyplýva, že sa s poškodeným pozná asi 9 rokov, v deň skutku boli najprv u poškodeného doma, kde vypili 1 - 2 pívá, potom si dokúpili ďalší alkohol a presunuli sa pred Tesco, kde pili ďalšie pívá, neskôr sa začali oblievať pivom, potom počas potýčky poškodeného sotil a došlo medzi nimi k bitke. Zo strany obvineného však nešlo o silné údery ani kopy a už vôbec nie o úmysel spôsobiť poškodenému ťažkú ujmu na zdraví, ktorá mu ani spôsobená nebola. Poškodený nebol ani deň práceneschopný a nemusel pri odchode z nemocnice podpisovať ani reverz vzhľadom na ľahké poranenia. Tvrdenia obvineného potvrdzuje aj znalecké dokazovanie znalca MUDr. Mariána Pamulu, ktorý všetky zranenia vyhodnotil ako ľahké, nevedúce k vzniku žiadnych závažných komplikácií, resp. zhoršeniu zdravotného stavu poškodeného alebo jeho ohrozeniu na živote. Znalec uviedol, že intenzita pôsobiacej sily bola len veľmi slabá až slabá, na stupnici 1 - 5 by sa dala označiť číslom 1 - 2. Pri uvedenom mechanizme a intenzite útoku nedošlo ani k priamemu ohrozeniu alebo zraneniu životne dôležitého orgánu ľudského tela a zranenie spôsobuje len krátkodobú poruchu zdravia poškodeného. Uvedené dôkazy podľa obvineného vylučujú spôsobenie ťažkej ujmy na zdraví alebo jeho úmysel spôsobiť ťažkú ujmu.

Obvinený ďalej uviedol, že prvostupňový súd v odôvodnení rozsudku podľa jeho názoru správne uviedol, že v skutkovej vete obžaloby sa nenachádza žiadny popis iného konkrétneho možného následku, ktorý by mohol reálne a predvídateľne spôsobiť poškodenému a ktorý by bolo možné podradiť pod niektorú z foriem ťažkej ujmy na zdraví v zmysle § 123 ods. 3 Trestného zákona. V odvolacom konaní pritom nebol vykonaný žiaden dôkaz, ktorý by odôvodňoval sprísnenie právnej kvalifikácie vo vzťahu k úmyslu spôsobenia ťažkej ujmy na zdraví. Odvolací súd sprísnil právnu kvalifikáciu skutku iba na základe subjektívnych vnemov, pocitov a hypotetických možností, v rozpore s vykonaným dokazovaním, pričom len hypoteticky konštatoval, že len opitosť bránila obvinenému v tom, aby na poškodeného útočil intenzívnejšie, čo by naplnilo skutkovú podstatu dokonaného zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona. Uvedené je podľa obvineného navyše aj v rozpore s vykonaným dokazovaním, pretože s poškodeným sú kamaráti, poznajú sa asi 9 rokov, v čase skutku spolu popíjali alkohol a ak by nebolo alkoholu, plne by si uvedomovali situáciu a k bitke by nedošlo. Nie sú preto pravdivé závery odvolacieho súdu o tom, že keby nebolo alkoholu, obvinený by útočil intenzívnejšie - v skutočnosti by k útoku nedošlo vôbec. Išlo teda len o nešťastnú skratovú situáciu a bitku medzi opitými, ktorá nemala žiadne negatívne dôsledky pre poškodeného, ktorého hneď po ošetrovaní prepustili z nemocnice bez následkov. Obvinený je pritom toho názoru, že ani kamerový záznam a tvrdenia svedkov, ktorí opisovali priebeh bitky, na ktorých založil svoju argumentáciu odvolací súd, nemôže prevážiť dôkazy v jeho prospech, ktoré svedčia o tom, že nešlo o úmysel spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví, pretože opis bitky svedkami, ktorí boli rovnako ako obvinený pod vplyvom alkoholu, predstavuje len subjektívne vnímanie situácie. Obdobne to platí aj vo vzťahu ku kamerovému záznamu, z ktorého môže bitka vyzeráť hrôzostrašne, avšak v skutočnosti vôbec nešlo o dosiahnutie takej intenzity, ako to môže na prvý pohľad vyzeráť.

Obvinený nesúhlasí ani s argumentáciou odvolacieho súdu o tom, že keďže jeho údery a kopy boli smerované na hornú časť tela poškodeného, vrátane hlavy, preukazuje to jeho úmysel spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví, pretože ak by pripustil uvedenú argumentáciu, bolo by možné každú jednu bitku, v ktorej by úder smeroval napr. na hlavu, kvalifikovať ako úmysel spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví. Prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona by sa potom stal obsolentným a mechanicky neaplikovateľným takmer pre každú jednu bitku, pretože takmer v každej bitke sú údery smerované na oblasť tváre, čo však podľa obvineného automaticky neznamená, že úmyslom bijúcich sa osôb je spôsobiť druhej strane ťažkú ujmu na zdraví. Odvolací súd pritom porušil aj zásadu in dubio pro reo, pretože v prípade pochybností malo byť rozhodnuté v jeho prospech, teda vo vzťahu ku kvalifikácii skutku ako prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného poriadku.

S poukazom na uvedené obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že napadnutým rozsudkom krajského súdu bol porušený zákon v § 319 Trestného poriadku. Zároveň navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Topolčany (ďalej len „prokurátorka“) písomným podaním z 29. júna 2021, v ktorom uviedla, že podľa jej názoru v predmetnej veci nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 odsek 1 písm. i) Trestného poriadku, pretože začatie trestného konania, vznesenie obvinenia i všetky ďalšie procesné úkony v prípravnom konaní i na hlavnom pojednávaní boli vykonané zákonne a nestranne. Z obsahu napadnutého rozsudku vyplýva, že súd mal za nepochybné, že obvinený svojím úmyselným konaním naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty pokusu zločinu ublíženia na zdraví podľa § 14 ods. 1 k § 155 odsek 1 Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Zo záverov znaleckého posudku vypracovaného v predmetnej veci pritom podľa prokurátorky vyplýva, že poškodenému boli spôsobené ľahké zranenia, ktoré ho neohrozovali na živote a intenzita útoku obvineného nebola silná, avšak bolo preukázané, že obvinený na poškodeného opakovane útočil, a to nielen päťami, ale aj kopaním nohou, na poškodeného útočil takýmto spôsobom do rôznych častí tela, vrátane hornej časti tela, t. j. do brucha, hrude a hlavy, pričom takto konal aj po tom, ako poškodený spadol na zem. Takýto útok vyplýva aj z kamerového záznamu, z ktorého je zrejmé, že obvinený týmto spôsobom na poškodeného útočil a v útoku neprestal, ba naopak, útok opakoval a prestal až po tom, ako mu v tom zabránili tretie osoby. Prokurátorka sa stotožnila s tvrdením súdu, že nie je možné opomenúť okolnosti útoku na poškodeného, a to že obvinený bol pod vplyvom alkoholických nápojov a nie je zrejmé, v akom rozsahu dokázal ovládať intenzitu svojho útoku. Z týchto skutočností preto možno konštatovať, že opakovaním útoku a jeho smerovaním mohol obvinený spôsobiť poškodenému zranenie životne dôležitého orgánu - mozgu, zlomeniny tvárového skeletu typu Le Fort a pri údere do oblasti krku mohlo dôjsť k poškodeniu hrtanu a priedušnice, v prípade útoku do oblasti hlavy pri silnej intenzite mohlo dôjsť ku krvácaniu medzi mozgové obaly, čo ohrozuje životne dôležitý orgán. Zranenia týchto častí tela, ktoré vyplývajú zo záverov znaleckého posudku, možno podradiť pod vážnu poruchu zdravia v zmysle § 123 ods. 3 Trestného zákona ako ťažkú ujmu na zdraví.

S poukazom na uvedené prokurátorka navrhla, aby dovolací súd dovolanie obvineného R. Z. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Obvinený podané dovolanie doplnil prostredníctvom obhajcu písomným podaním zo 16. septembra 2021, v ktorom rozšíril dôvody dovolania aj o dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. b), g), i) Trestného poriadku, pričom zásadné porušenie jeho práva na obhajobu a nesprávne vykonanie dôkazov vidí v tom, že vo veci bolo rozhodované počas Covid opatrení na diaľku prostredníctvom videokonferencie, z hlavného pojednávania nebol vyhotovený audiozáznam a jeho možnosti obhajoby pri vykonávaní dôkazov počas Covid opatrení boli zásadným spôsobom obmedzené. To podľa jeho názoru zásadným spôsobom ovplyvnilo aj jeho vyhlásenie či je vinný alebo nevinný. V jeho prípade je preto nevyhnutné konštatovať neexistenciu úmyselného zavinenia, pretože odvolací súd riadne nezdôvodnil a nepreukázal jeho úmysel. S poukazom na uvedené obvinený navrhol, aby najvyšší súd podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že napadnutým rozsudkom krajského súdu bol porušený zákon v ustanovení § 319 Trestného poriadku a podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil.

K doplneniu dovolania sa vyjadrila prokurátorka písomným podaním z 12. októbra 2021, v ktorom uviedla, že s napadnutým rozsudkom krajského súdu sa stotožňuje, je toho názoru, že v predmetnej veci nie sú splnené ani dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. b) a g) Trestného poriadku, pretože výsluchy, ako aj ďalšie dokazovanie na hlavnom pojednávaní bolo vykonané zákonne a nestranne, pričom Trestný poriadok umožňuje vykonanie výsluchu i prostredníctvom videokonferencie. S poukazom na uvedené navrhla dovolanie obvineného odmietnuť podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Obvinený dovolanie následne doplnil aj vlastným písomným podaním z 13. decembra 2021, v ktorom nad rámec doposiaľ uvedeného poukázal na § 8 ods. 1 zákona o súdoch, na nezákonnú obžalobu, porušenie jeho procesného postavenia pred krajským súdom, uloženie neprimeraného trestu odňatia slobody, zaujatosť vyšetrovateľa, prokurátora i sudcu z dôvodu, že je rómskeho pôvodu a tmavšej pleti

a z tohto dôvodu navrhol zrušiť rozsudok podľa § 363 Trestného poriadku a oslobodiť ho spod obžaloby.

K tomuto doplneniu dovolania sa prokurátorka vyjadrila písomným podaním z 3. januára 2022, v ktorom uviedla, že toto doplnenie dovolania je založené na totožných dôvodoch, vo vzťahu ku ktorým sa už vyjadrovala, s rozšírením len o hodnotenie vykonaných dôkazov a ich spochybňovanie, ako aj zaujatosť vyšetrovateľa, prokurátora i samotného sudcu z dôvodu rasovej zaujatosti. Doplnenie dovolania považovala za nedôvodné a navrhla dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť.

Na verejnom zasadnutí obhajca obvineného navrhol rozhodnúť tak, ako bolo uvedené v písomných návrhoch dovolania a jeho dodatkoch a dovolanie generálneho prokurátora navrhol zamietnuť podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku. Pokiaľ ide o väzbu obvineného, navrhol obvineného prepustiť z výkonu trestu a nevziať ho do väzby, pretože dôvody väzby nie sú podľa jeho názoru dané.

Obvinený na verejnom zasadnutí navrhol vyhovieť jeho dovolaniu, dovolanie generálneho prokurátora zamietnuť a pokiaľ ide o väzbu, nevziať ho do väzby, pretože dôvody väzby nie sú ani podľa jeho názoru uňho dané.

Generálny prokurátor podal dovolanie písomným podaním z 23. augusta 2021, v ktorom po zrekapitulovaní predchádzajúceho konania a príslušných ustanovení Trestného zákona uviedol, že Krajský súd v Nitre porušil zákon v prospech obvineného v použití § 38 ods. 7 Trestného zákona v spojení s § 38 ods. 4 a § 41 ods. 2 Trestného zákona. Poukázal pritom na rozsudok najvyššieho súdu zo 6. februára 2020, sp. zn. 5 Tdo 66/2019, uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 26, roč. 2020, v zmysle ktorého: „Po nadobudnutí účinkov nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL ÚS 106/2011, o nesúlade § 41 ods. 2 Trestného zákona v texte za bodkočiarkou s čl. I Ústavy Slovenskej republiky je ustanovenie § 38 ods. 7 Trestného zákona obsolentné, keďže už nedochádza k interakcii medzi § 41 ods. 2 Trestného zákona, ktorý zvyšuje (naďalej len) hornú hranicu trestnej sadzby, s § 38 ods. 4 a 6 Trestného zákona, ktoré z tam uvedených dôvodov zvyšujú dolnú hranicu trestnej sadzby, a je a priori vylúčené, aby súčasné použitie týchto ustanovení mohlo byť pre páchatel'a neprimerane prísne.".

Totožná situácia ako v citovanom rozhodnutí pritom nastala i v prípade obvineného R. Z., keď ďalšie páchanie trestnej činnosti mu je na prospech pri ukladaní trestu. Krajský súd mal podľa generálneho prokurátora postupovať tak, že obvinenému mal ukladať úhrnný trest podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona, s použitím § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona a § 41 ods. 2 Trestného zákona, v rámci upravenej trestnej sadzby v rozmedzí 6 rokov až 13 rokov a 4 mesiace.

Vo vzťahu k závažnosti namietaného porušenia zákona v zmysle § 371 ods. 5 Trestného poriadku generálny prokurátor poukázal na to, že v dôsledku nesprávnej aplikácie ustanovení o ukladaní trestu odňatia slobody bol obvinenému R. Z. uložený trest mimo zákonom ustanovenú trestnú sadzbu, a to trest podstatne nižší, čo zásadne ovplyvnilo jeho postavenie. Vzhľadom na uvedené skutočnosti generálny prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Nitre bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. h), písm. i) Trestného poriadku porušený zákon v § 38 ods. 7 Trestného zákona v spojení s § 38 ods. 4 Trestného zákona a § 41 ods. 2 Trestného zákona v prospech obvineného R. Z.. Zároveň navrhol, aby najvyšší súd podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušený rozsudok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad, a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku Krajskému súdu v Nitre prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Na verejnom zasadnutí zástupca generálneho prokurátora navrhol vysloviť porušenie zákona v tých ustanoveniach, ktoré boli uvedené v písomnom dovolaní, podľa § 386 Trestného poriadku navrhol zrušiť napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre, podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátiť na nové

prerokovanie a rozhodnutie a dovolanie obvineného podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku zamietnuť. Pokiaľ ide o rozhodovanie o väzbe, rozhodnutie ponechal na úvahe súdu.

III.

Konanie pred dovolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) postupom podľa § 378 Trestného poriadku predbežne preskúmal predložený spisový materiál i dovolania obvineného R. Z. a generálneho prokurátora a zistil, že dovolania boli podané oprávnenými osobami [§ 369 ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného poriadku], proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Trestného poriadku, po tom ako prokurátor využil právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 veta prvá Trestného poriadku) a obvinený po tom, ako prokurátor podal riadny opravný prostriedok a odvolací súd rozhodol v neprospech obvineného (§ 372 ods. 1 veta druhá Trestného poriadku), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku a s uvedením dôvodov dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia. Zároveň dospel k záveru, že dovolaniu generálneho prokurátora je potrebné na verejnom zasadnutí (§ 384 a nasl. Trestného poriadku) vyhovieť, pretože zistil naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Naproti tomu dovolanie obvineného R. Z. je potrebné zamietnuť podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku, pretože obvineným uvádzané dôvody dovolania nie sú preukázané.

Generálny prokurátor v podanom dovolaní namietal naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. h), písm. i) Trestného poriadku nesprávnym použitím § 38 ods. 7 Trestného zákona.

Vo vzťahu k týmto dvom dovolacím dôvodom je potrebné v prvom rade vysvetliť ich vzájomný vzťah, v zmysle ktorého prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste, okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku (stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu, prijaté 14. júna 2010, sp. zn. Tpj 46/2010, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 5, roč. 2011 - III.).

Vychádzajúc z uvedeného je potom potrebné konštatovať, že pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je možné podradiť tie prípady, v ktorých bolo rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Naproti tomu pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku možno podradiť prípady, v ktorých bol uložený trest mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.

Dovolaciu námietku generálneho prokurátora je preto s poukazom na uvedené potrebné podradiť pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Generálny prokurátor naplnenie tohto dovolacieho dôvodu odôvodnil nesprávnym použitím § 38 ods. 7 Trestného zákona s poukazom na R 26/2020. V zhode s názorom vyjadreným v jeho dovolaní možno konštatovať, že v predmetnej veci ide o totožnú situáciu ako v judikovanom rozhodnutí, keď obvinenému pri ukladaní trestu bol použitý § 38 ods. 7 Trestného zákona. Tak ako je uvedené vo vyššie citovanom judikáte, „po nadobudnutí účinkov nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, o nesúlade § 41 ods. 2 Trestného zákona v texte za

bodkočiarkou s čl. I Ústavy Slovenskej republiky, je ustanovenie § 38 ods. 7 Trestného zákona obsolentné, keďže už nedochádza k interakcii medzi § 41 ods. 2 Trestného zákona, ktorý zvyšuje (naďalej len) hornú hranicu trestnej sadzby, s § 38 ods. 4 a 6 Trestného zákona, ktoré z tam uvedených dôvodov zvyšujú dolnú hranicu trestnej sadzby, a je a priori vylúčené, aby súčasné použitie týchto ustanovení mohlo byť pre páchatel'a neprimerane prísne".

Nemožno preto ani v predmetnej veci konštatovať správnosť postupu krajského súdu pri použití § 38 ods. 7 Trestného zákona, s odôvodnením, že „zvýšenie trestnej sadzby postupom podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona, pri aplikácii ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona považoval za neprimerane prísne a preto ustanovenie § 38 ods. 4 Trestného zákona neaplikoval použijúc ustanovenie § 38 ods. 7 Trestného zákona" (s. 9 napadnutého rozsudku krajského súdu). Súčasné použitie § 38 ods. 4 a § 41 ods. 2 Trestného zákona totiž už v súčasnosti, po nadobudnutí účinnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, nemôže byť pre páchatel'a neprimerane prísne, pretože postupom podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona sa zvyšuje dolná hranica trestnej sadzby a postupom podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona sa zvyšuje horná hranica trestnej sadzby.

Krajským súdom nesprávne použitie § 38 ods. 7 Trestného zákona pritom zásadne ovplyvnilo postavenie obvineného, pretože pri správnom ukladaní trestu aj s použitím § 38 ods. 4 Trestného zákona mal byť obvinenému ukladaný úhrnný trest odňatia slobody v sadzbe 6 rokov až 13 rokov a 4 mesiace. Obvinenému bol pritom uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 6 mesiacov, teda pod dolnou hranicou takto určenej trestnej sadzby. V predmetnej veci preto nebolo možné postupovať podľa § 371 ods. 5 Trestného poriadku, v zmysle ktorého „dôvody podľa odseku 1 písm. i) a podľa odseku 3 nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného".

Z týchto dôvodov dovolací súd vyslovil porušenie zákona v ustanovení § 38 ods. 7 Trestného zákona v prospech obvineného R. Z., zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a prikázal mu opätovne vo veci konať a rozhodnúť.

Pokiaľ ide o dovolacie námietky obvineného, k týmto je potrebné uviesť nasledovné:

Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je daný v prípadoch, keď rozhodnutie súdov spočíva na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Touto formuláciou zákon vyjadruje, že dovolanie je určené na nápravu právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva. Poukazovanie na nesprávne skutkové zistenia, na ktorých je rozhodnutie založené, alebo nesúhlas s hodnotením dôkazov súdmi tento dovolací dôvod nenapĺňa (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 24. júla 2007, sp. zn. 2 Tdo 21/2007, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 57, roč. 2007 - II.).

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb. Dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, to znamená, nie je prípustné právne účinne namietat', že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 18. decembra 2012, sp. zn. 2 Tdo 73/2012, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 47, roč. 2014).

K obvineným namietanej absencii a nepreukázaniu úmyslu spôsobiť poškodenému ťažkú ujmu na zdraví, najvyšší súd poukazuje na stanovisko svojho trestnoprávneho kolégia, prijaté 14. júna 2010, Tpj 39/2010, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, v zmysle ktorého „Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa. Tento dovolací dôvod preto nemôže napĺňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka

trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchateľa k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkované, t. j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť."

Vychádzajúc zo záverov citovaného stanoviska možno konštatovať, že prieskum obvineným uplatnených dovolacích námietok vo vzťahu k nepreukázaniu úmyslu ako subjektívnej stránky predmetného trestného činu je pri ním podanom dovolaní vylúčené.

Pokiaľ obvinený v podanom dovolaní poukazuje na svoju výpoveď, výpoveď poškodeného a ďalšie dôkazy, z ktorých podľa jeho názoru nemožno vyvodiť kvalifikáciu jeho konania ako zločinu ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 155 ods. 1 Trestného zákona, a to aj s poukazom na možný následok, ktorý mohol spôsobiť poškodenému, k tomu sa žiada dodať, že ide o námietky skutkové, t. j. námietky týkajúce sa preskúmavania správnosti a úplnosti zisteného skutku, ktorý však dovolací súd s poukazom na § 371 ods. 1 písm. i) časť vety za bodkočiarkou Trestného poriadku v rámci dovolania podaného obvineným nemôže skúmať ani meniť. Skutok, tak ako bol zistený a ustálený v skutkovej vete rozsudku prvostupňového súdu, dovolací súd v zmysle tohto ustanovenia nemôže v predmetnom dovolacom konaní preskúmavať, a to ani v zmysle posudzovania správnosti skutkových zistení, ani v zmysle správnosti a úplnosti hodnotenia jednotlivých dôkazov. Skutkovými námietkami by sa dovolací súd mohol zaoberať len v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, ktorý môže v dovolaní uplatniť iba minister spravodlivosti, aj to len v prípade, ak napadnuté rozhodnutie vychádza zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený, alebo ak boli pri zisťovaní skutkového stavu závažným spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci.

Rovnako tak k obvineným namietanému neuvedeniu následku, ktorý by poškodenému mohol reálne hroziť a ktorý by bolo možné podradiť pod niektorú z foriem ťažkej ujmy na zdraví podľa § 123 ods. 3 Trestného zákona sa, žiada poukázať na str. 9 odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, v ktorom krajský súd uviedol: „Spôsob útoku obžalovaného jednoznačne vyplýva zo skutkovej vety obžaloby, pričom nie je potrebné, aby bol pri pokuse trestného činu predpokladaný následok vyjadrený v skutkovej vete, práve z toho dôvodu, že ide o pokus takéhoto trestného činu." Samotný krajský súd tak vo svojom rozhodnutí vysvetlil, z akého dôvodu nebolo potrebné, aby v skutkovej vete zločinu ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 155 ods. 1 Trestného zákona bol vyjadrený následok, ktorý by v prípade dokonania trestného činu poškodenému hrozil.

Možno preto uzavrieť, že skutok tak, ako je vyjadrený v skutkovej vete napadnutého rozsudku (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) časť vety za bodkočiarkou Trestného poriadku skúmať ani meniť) napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty zločinu ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 155 ods. 1 Trestného zákona, pričom na uvedenom nič nemenia ani dovolacie námietky obvineného.

Podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak súd rozhodol v nezákonnom zložení.

Hoci obvinený v doplnení svojho dovolania označil tento dovolací dôvod, do jeho rámca nespadá žiadna z ním uvádzaných dovolacích námietok. Ani samotný obvinený pritom v doplnení dovolania konkrétne nešpecifikoval, ktorá z dovolacích námietok by mala obsahovo pod tento dovolací dôvod spadať. Možno preto konštatovať, že tento dovolací dôvod v predmetnej veci nebol daný.

K obvineným namietanému porušeniu práva na obhajobu vykonávaním pojednávaní prostredníctvom videokonferencie, s čím súviseli obmedzené možnosti jeho obhajoby, ako aj nevyhotovovaním audiozáznamu z hlavných pojednávaní sa žiada v prvom rade poukázať na to, že viazanosť dovolacieho

súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (uznesenie najvyššieho súdu zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120, roč. 2012).

Aplikujúc vyššie uvedené závery na predmetnú vec možno dospieť k záveru, že hoci obvinený v doplnení dovolania označil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. b), písm. g), písm. i) Trestného poriadku, vyššie uvedená dovolacia námietka obsahovo nespadá pod tieto dovolacie dôvody, ale pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

K obvineným namietanému porušeniu práva na obhajobu vykonávaním pojednávaní prostredníctvom videokonferencie, s čím súviseli obmedzené možnosti jeho obhajoby, ako aj nevyhotovovaním audiozáznamu z hlavných pojednávaní sa žiada uviesť, že obvinený spôsob vykonania verejného zasadnutia krajského súdu (keďže na hlavných pojednávaniach na prvostupňovom súde bol fyzicky prítomný) prostredníctvom videokonferencie pred začatím verejného zasadnutia ani v jeho priebehu nenamietal, a to ani sám, ani prostredníctvom obhajcu. Obvinený tak vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu nespĺnil podmienku uvedenú v § 371 ods. 4 Trestného poriadku, v zmysle ktorej „Dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.“ Na základe uvedeného je preto potrebné skonštatovať, že tieto ním uvádzané dovolacie námietky nie sú spôsobilé naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Opätovne sa v tejto súvislosti žiada poukázať na to, že hoci obvinený v podanom dovolaní tento dovolací dôvod uplatnil, do jeho rámca nespadá žiadna z ním uvádzaných dovolacích námietok, a to ani dovolacia námietka týkajúca sa nesprávneho vykonania dôkazov, nakoľko nesprávne vykonanie dôkazov obvinený obsahovo naviazal na zásadné porušenie jeho práva na obhajobu (teda dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku) z dôvodu rozhodovania prostredníctvom videokonferencie. Navyše, ani vo vzťahu k tejto námietke obvinený nespĺnil podmienku podľa § 371 ods. 4 Trestného poriadku, keď túto nesprávnosť vykonávania dôkazov z dôvodu videokonferenčného pojednávania v predchádzajúcom konaní nenamietal.

Možno preto konštatovať, že ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku v predmetnej veci naplnený nebol.

Pokiaľ obvinený v doplnení dovolania namietal zaujatosť vyšetrovateľa, prokurátora i sudcu s poukazom na jeho rómsky pôvod, k tomu sa žiada uviesť, že túto dovoláciu námietku možno podradiť pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, v zmysle ktorého dovolanie možno podať, ak vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania. Ani vo vzťahu k tejto dovolacej námietke však obvinený nespĺnil podmienku uvedenú v § 371 ods. 4 Trestného poriadku, keďže zaujatosť orgánov činných v trestnom konaní ani súdu v priebehu predchádzajúceho konania na prvostupňovom alebo odvolacom súde nenamietal.

S poukazom na uvedené sa žiada uviesť, že ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku v predmetnej veci naplnený nebol.

Vychádzajúc z uvedeného možno uzavrieť, že obvineným uplatnené dovolacie dôvody neboli preukázané a z tohto dôvodu najvyššiemu súdu neostávalo iné, než jeho dovolanie podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku zamietnuť.

IV.

Rozhodovanie o väzbe

V dôsledku vysloveného porušenia zákona na podklade dovolania generálneho prokurátora a zrušenia napadnutého rozsudku Krajského súdu v Nitre zanikol zákonný podklad pre ďalší výkon trestu odňatia slobody uložený obvinenému R. Z. rozsudkom Krajského súdu v Nitre vo výmere štyroch rokov a šiestich mesiacov. Z tohto dôvodu bol najvyšší súd povinný po vyslovení porušenia zákona rozhodnúť aj o väzbe obvineného podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku. Na účely posúdenia prípadného väzobného stíhania obvineného ho najvyšší súd na verejnom zasadnutí vypočul. Obvinený v rámci svojho výsluchu uviedol, že s poškodeným sú doposiaľ nie v častom, ale pravidelnom kontakte, vzťah medzi nimi sa nenarušil, sú stále kamaráti, veľmi ho mrzí, čo mu spôsobil, avšak myslí si, že za danej situácie dôvody väzby nie sú dané, keďže z celkového trestu štyri roky a šesť mesiacov vykonal dva roky a deväť mesiacov. Chcel by viesť usporiadaný život, zamestnať sa a tým eliminovať možnosť páchania trestnej činnosti. Súdu môže ponúknuť maximálne slovo a písomný sľub, že sa trestnej činnosti už nedopustí. Rád by vychovával svojho syna, už tou hlúposťou sa pripravil o množstvo dní a príležitostí, počas ktorých sa mohol venovať svojmu maloletému synovi, a preto by túto situáciu, v ktorej je teraz, už nechcel opakovať. Na záver obvinený uviedol, že mu je to všetko ľúto. Na otázku obhajcu obvinený odpovedal, že po prípadnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody sa vráti ku svojim rodičom, kde býval aj predtým a kde žije aj jeho maloletý syn.

Najvyšší súd vychádzajúc z predloženého spisového materiálu, ako aj z výsluchu obvineného na verejnom zasadnutí zistil, že obvineného R. Z. nemožno prepustiť na slobodu, pretože je ňo daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Existencia tohto dôvodu väzby je aj v tomto štádiu konania daná najmä s poukazom na jeho sklon k páchaniu rôznorodej trestnej činnosti, ktorú mal súd preukázanú odpisom registra trestov pri posudzovaní osoby obvineného. Obvinený bol okrem predmetnej veci doposiaľ šesťkrát súdne trestaný za rôznorodú trestnú činnosť, rovnako tak má viacero záznamov aj v registri priestupkov, z čoho možno vyvodiť, že má sklony k páchaniu trestnej činnosti a v prípade jeho prepustenia na slobodu by aj v tomto štádiu konania hrozilo, že by mohol pokračovať v páchaní trestnej činnosti. Navyše, hoci obvinený mal v minulosti uloženú protialkoholickú i protitoxikomanickú liečbu, aj napriek tomu sa mal pod vplyvom alkoholu opätovne dopustiť skutku v predmetnej trestnej veci. Z týchto dôvodov existuje aj v tomto štádiu konania obava, že v prípade prepustenia na slobodu by obvinený mohol pokračovať v páchaní trestnej činnosti.

Pokiaľ ide o možnosť nahradenia väzby, najvyšší súd dospel k záveru, že s poukazom na nevyspytateľnosť jeho správania sa pod vplyvom alkoholu a jeho opakované predchádzajúce dopúšťanie sa trestnej činnosti tak, ako je to zrejmé z odpisu registra trestov, dohľad probačného a mediačného úradníka, aj s prípadným uložením primeraných obmedzení a povinností by nebol dostatočnou zárukou eliminácie obavy z pokračovania v trestnej činnosti. Z týchto dôvodov najvyšší súd väzbu obvineného nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka.

V.

Konanie po zrušení napadnutého rozhodnutia

Keďže najvyšší súd vyslovil porušenie zákona napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Nitre, bude úlohou krajského súdu po vrátení veci opätovne rozhodnúť o odvolaní prokurátora, pričom pri svojom rozhodovaní bude podľa § 391 ods. 1 Trestného poriadku viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo veci dovolací súd.

Z uvedených dôvodov dovolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.